

Capăt de echilibru

Cristi

tiparele nopții se ȧes
pe lungi tăceri învelite în dorințe.
n-am știut
că atunci când începi să respiri
rămâi descălțat de candoare.

am căzut
de când ecoul umbrei tale
a coincis cu toate vocile iubirii
și nu mai am cuvinte să mă ridic
fără să mă sprijin de rostul
unde ți-am adăpostit surâsul.

ce poate fi mai anost
decât un capăt de echilibru?

cenacluri de amăgiri nocturne
încep să îmi bată cu inima în lemn,
s-alunge piaza de vară
din asimetria pașilor mei.
luna își strânge discrețiile în picături de lumină
și începe să mi le plouă răspicat în glezne.
mi-e atât de greu să merg
când cadența tălpilor mi-e inundată
de sensul reveriei tale...

mă tot descântă pendulul în oase,
dar eu n-ascult decât delirul suspinând după tine
pe fiecare margine de clipă,
pe fiecare mugur de întrebare,
pe fiecare suflu al gândirii
în care te rostesc
ca pe o rugăciune împotriva neantului.

ți-a mai crescut frumusețea cu un semiton
cât timp m-am străduit
să țin în brațe
focul tăcerii tale.
vezi,
până și nimicul se teme de întuneric
altfel nu mi-ar fi ars venele
în licăirea ta
și nu te-aș fi trezit

POEZII ONLINE

pe fiecare rază de suflet
ca să-mi fie dor de tine
de la un capăt la celălalt
al luminii.